

produktionsmidler. Det kunne f.eks. være kooperativer, kunstnerejede og egentlig samfunds-ede selskaber.

Fokuseringen på kreativitet og idérigdom forudsætter, at der lægges maksimal vægt på de kreative fag i folkeskolen, og at der etableres særlige kulturtilbud for børn og unge. Det betyder tilbud, der både er målrettede mod børn og unge, og som også er til at betale for børn og unge.

For at tage et eksempel, der ikke er nævnt i redegørelsen, så er det jo sådan, at et velfungerende ungdomsarbejde i de danske fodboldklubber og etableringen af fodboldskoler er forudsætningen for, at mange unge har glæde af at spille fodbold. Men det er også forudsætningen for, at der kan udvikles en elite, der kan tjene penge på at spille fodbold, og så er der igen nogle, der kan tjene penge på at lade denne elite spille fodbold.

Det samme gør sig gældende med hensyn til musik og andre kunstformer. Derfor er det så afgørende væsentligt at give børn og unge gode og bedre udfoldelsesmuligheder.

Enhedslisten mener, at det er vigtigt at sikre alle mennesker adgang til at benytte kulturelle tilbud. Det mener vi heller ikke kan overlades til de kommercielle kulturproducenter. Derfor lægger vi også meget vægt på at styrke public service-elementet. Den teknologiske udvikling har givet de elektroniske massemedier en fremtrædende rolle i kulturlivet.

Det er ikke alene et spørgsmål om radio og tv, men hele IT-udviklingen, som er afgørende for vores kulturelle udvikling. Den generelle tendens i medieudviklingen er en individuel tovejs-kommunikation mellem bruger og mediet samt en kolossal kapitalkoncentration i enkelte transnationale mediemonopoler, der på den måde kommer til at dominere såvel nyheder som udbud.

Den teknologiske udvikling giver muligheder for et højere informationsniveau, viden og global formidling, men den kan også føre til fremmedgørelse og isolation. Udviklingen bliver jo afgjort af, om der eksisterer nationale og offentlige modspil til kommerialisering og de store mediemonopoler.

Vi synes, at i det forslag til vedtagelse, der er fremsat, er der fundet en rigtig balance mellem at støtte de konkrete tiltag, som kan føre til, at kunstnere kan sælge deres varer, og at virksomheder også kan tjene penge på det. Men vi synes frem for alt, at det er godt, at der er en fastholdelse af, at kunsten har en ret i sig selv, og at den

har behov for at få støtte fra skattekroner til at kunne udvikle sig, uden at den som udgangspunkt bliver bedømt ud fra forretningsmæssige interesser. Derfor kan vi naturligvis som medforlagsstillere støtte det fremsatte forslag til vedtagelse.

Tove Videbæk (KRF):

Samspil mellem kultur og erhverv, hvad er nu det for noget? Skal to så forskellige størrelser nu til at blandes?

Dansk kultur har potentiale som en selvstændig handelsvare, siger Erhvervsministeriet og Kulturministeriet i redegørelsen »Danmarks kreative potentiale«, som er en udmærket redegørelse. Der er en årlig omsætning på 75 mia. kr. på området, og der er en dobbelt så stor vækst på dette som på andre områder. Dermed er kunsten og kulturen pludselig blevet en af grundstene i den danske samfundsøkonomi, og det skal naturligvis fortsætte.

Som danskere har vi et stærkt forhold til vores kultur, ganske enkelt fordi den er med til at definere, hvem vi er, men en kulturoplevelse bliver jo ikke kvalitativt dårligere, fordi der er penge involveret. For hvad havde H.C. Andersen været uden sin mæcen, Collin, eller hvad havde Jorn været uden bl.a. Elna Fonnesbech-Sandberg? Og hvad havde Krøyer været uden Heinrich Hirschsprung?

Også kunstnere skal jo som bekendt betale for varerne i Brugsen eller for benzinen på benzintanken.

Dansk film er for alvor kommet i erhvervslivets søgelys, og vækstfondene er i fuld gang med at arbejde for at etablere en filminvesteringsfond, der skal sikre risikovillig kapital fra erhvervslivet.

»Lego, Lars von Trier og Cirkeline skal tage kampen op med Sony og Disney«, stod der i Politiken i november måned, og det er jo rigtigt. Vi har brug for en dansk kulturindustri, hvis hele kloden ikke skal drukne i Disney og Hollywood. Samarbejdet mellem kulturliv og erhvervsliv kan på en måde ses som et modtræk til den globale ensretning af kulturen.

Else Marie Bukdahl siger om alliancen mellem erhverv og kultur, at siden hulemalerierne har der været en tradition for, at kunsten har haft en meget væsentlig funktion i det offentlige rum, og det er vigtigt at finde frem til nye kunstneriske strategier og områder at arbejde inden for, men det skal selvfølgelig være på kunstens